

Із станції далекої в село...

Василь Грінчак

Із станції далекої в село
Ми пішки йшли через широке поле.
Світання вже займалося довкола
І золотом на обрії цвіло.

Ніч, підібравши хутко чорні поли,
Втекла до лісу. Сонце вже зійшло!
Кінь чорний, ніби ворона крило,
В траві ходив і випасавсь на волі.

На нього задивились ми з тобою.
Він голову підвів і над росою
Від нього затремтіла довга тінь...

"То вам на щастя, милі соколята, —
Сказала нам бабуся біля хати, —
На щастя то, коли зустрівся кінь..."